

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/6/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3219010082
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3219010082.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému W. H., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom H. XXX/XX, D., prechodne bytom N. XXX/X, R. nad R., t. č. v ÚVV Ilava, pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom k § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, o odvolaniach obžalovaného a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 25.11.2019, sp.zn. 1T/23/2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18. februára 2020 takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 321 ods. 1 písm.e) Tr.por. z r u š u j e s a napadnutý rozsudok vo výrokoch o treste.

Podľa § 322 ods.3 Tr.por. sa

obžalovaný W. H. - nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom
H. XXX/XX, D., prechodne bytom
N. XXX/X, R. nad R.,
t. č. v ÚVV Ilava

o d s u d z u j e :

Podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 odsek 2 Trestného zákona a s použitím § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

II. Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 25.11.2019, sp. zn. 1T/23/2019 bol obžalovaný W. H. uznaný vinným zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom k § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 18.01.2019 v čase okolo 23.30 hod. v R. nad R. v byte na ul. N. č. XXX/X po predchádzajúcej slovnej hádke so svojou družkou B. D., s ktorou v uvedenom byte žije v spoločnej domácnosti, a to ohľadom jeho bankomatovej karty jej pod vplyvom alkoholu v kuchyni povedal, že ak mu ju nedá, tak ju zabije, čo viackrát zopakoval a pritom ju chytil oboma rukami za krk, začal ju škrtiť a niekoľkokrát ju udel o sklené dvierka na kuchynskej linke, ktoré sa rozbili, následne sa mu poškodená vytrhla a utekala sa

schovať cez detskú izbu na balkón, kam šiel za ňou, kde ju škrtil, udieral päťou do brucha a viackrát jej hlavu zadnou časťou udieral o bočný múr balkónu, a následne v detskej izbe počas toho ako utekala ju sotil, po čom spadla a udrela sa o sušiaci na bielizeň a nakoniec sa pred ním zatvorila na balkóne až do času, kedy sa ukludnil a odišiel do obývačky, pričom uvedeným konaním poškodená utrpela ľahké zranenie, a to menšiu povrchovú kožnú odreninu s krvnou podliatinou v podkoží na hlave v oblasti temenej vľavo s dobou liečenia bez práceneschopnosti a obmedzením na bežnom spôsobe trvajúcich 5 až 7 dní, vyžadujúcich si kludový režim a telesné šetrenie bez väčšieho fyzického zaťaženia, počas ktorých trpela bolesťou.

Za to bol odsúdený podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona s prihladnutím na § 38 odsek 2 Trestného zákona a s použitím § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 2,5 (dva a pol) roka, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože v zákonnej lehote ho napadol odvolaním obžalovaný, ale i prokurátor proti výroku o treste v neprospech obžalovaného.

Obžalovaný v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že čo sa týka konania, ktoré uvedenému rozsudku predchádzalo, okresný súd po tom ako dňa 28.06.2019 nariadil hlavné pojednávanie na deň 10.07.2019, tento termín zrušil a dňa 09.07.2019 nariadil nový termín hlavného pojednávania na deň 14.08.2019, ktoré bolo opäť zrušené, následne dňa 26.08.2019 (správne má byť 20.08.2019 - pozn. krajského súdu) nariadil na 25.09.2019 predbežné pojednanie obžaloby. Avšak, po nariadení hlavného pojednávania už nie je možné nariadiť predbežné pojednanie obžaloby. V ďalšom namietal, že súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní dňa 11.11.2019 pri čítaní listinných dôkazov prečítal aj úradný záznam spísaný príslušníkmi PZ, ktorý však nie je dôkazným prostriedkom v trestnom konaní a preto ich nie je možné čítať, ani ako listinné dôkazy a nie je možné o ne oprieť ani obžalobu. Jeho účelom je popísať postup polície pri overovaní informácií o tom, že mal byť alebo mohol byť spáchaný trestný čin, prípadne popísať postup polície pri realizovaní oprávnení realizovaných na PZ. Vysvetlenia osôb, úradné záznamy, či iné zápisy polície, nemôžu slúžiť ako dôkaz v konaní pred súdom. Súd I. stupňa zamietol aj návrhy obhajoby na vykonanie dôkazných prostriedkov, ktoré bolo podľa neho v danom prípade viac než potrebné vykonať. Jedným z nich je konfrontácia svedkov N. D. a L. L., ktorých výpovede sa značne odlišujú v podstatných bodoch, kde súd prihladol na výpoveď L. L. v plnom rozsahu, a to podľa obžalovaného neopodstatnene a opomenul tak rozpory, ktoré uviedla svedkyňa N. D., ktorá je dokonca dcérou poškodenej. Druhým zamietnutým návrhom bol vyšetrovací pokus, resp. rekonštrukcia, ktorú navrhoval v tomto konaní niekoľkokrát. Tento dôkazný prostriedok považoval za zbytočné vykonať aj prokurátor a napriek tomu sa pýtal svedkov na informácie, ktoré mu nevedeli potvrdiť, vyjadrovali len svoje domnienky a chybné neoverené názory, pričom tieto otázky mohli byť presne zodpovedané vyšetrovacím pokusom, resp. rekonštrukciou. Uvedené zabránilo náležitému objasneniu veci. Uvedené obžalovaný považuje za podstatné chyby konania. Čo sa týka výroku o vine, tu súd I. st. prihladal na nepoužiteľné dôkazy, a to na časti výpovedí svedkov K. W., C. H., L. D. a A. D., v častiach ktorých vypovedali o skutočnostiach, ktoré im popisovala poškodená, ktorá využila svoje zákonné právo odoprieť vypovedať. Pokiaľ bol v trestnej veci vypočúvaný ako svedok príslušník polície, ktorý vykonával operatívne šetrenie na mieste trestného činu, jeho výpoveď je možné použiť ako dôkaz pred súdom len vtedy, ak vypovedal o skutočnostiach, o ktorých sa nedozvedel z vysvetlenia inej osoby. Príslušník PZ môže v trestnom konaní vypovedať ako svedok k obsahu úradného záznamu avšak nie k tomu, čo mu ktorá osoba povedala pri vykonávaní služobného zákroku k skutku. Ide teda o nepoužiteľný dôkaz v časti, kde svedok vypovedá o skutočnostiach, ktoré mu popisovala poškodená (výpovede W. a H.). Žiadny iný svedok vo svojej výpovedi (ako dôkaz použiteľný pred súdom) neuviedol, že by bol svedkom skutku v byte poškodenej, ktorý by spĺňal znaky trestného činu vydierania. Z toho dôvodu má za to, že sú tu pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutého výroku a tiež vyššie uvedeným konaním došlo k porušeniu zákona, pretože výrok je založený na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Má za to, že by mal byť oslobodený spod obžaloby z dôvodu uvedeného v § 285 písm. a) Tr. poriadku, a teda odvolací súd by ho mal na základe zákonných a použiteľných dôkazov oslobodiť. Preto navrhol, aby napadnutý rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou nadriadený orgán zrušil a vo veci sám rozhodol (obžalovaného oslobodil spod obžaloby) alebo uložil Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou vo veci ďalej konať.

Okresný prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že s rozsudkom okresného súdu vo výroku o vine ako i konaní, ktoré mu predchádzalo sa v plnom rozsahu stotožňuje, nestotožňuje sa však s výrokom o treste, pretože súdom uložený trest mimoriadne znížený pod dolnú hranicu zákonnej trestnej sadzby, navyše bez zistenia prítomnosti akejkoľvek poľahčujúcej okolnosti na strane obvineného, je podľa jeho názoru vzhľadom na závažnosť spáchaného zločinu voči blízkej osobe a okolnosti jeho spáchania neprimerane mierny, a preto nespravodlivý a nie je ani spôsobilý splniť účel tak individuálnej, ako ani generálnej prevencie, či výchovný účel u obvineného. Súd pri určení výšky trestu vychádzal zo všeobecných zásad ukladania trestov uvedených v § 34 ods. 4 Trestného zákona, pričom nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, ako ani priťažujúcu okolnosť. Súčasne pri ukladaní trestu prvostupňový súd postupoval v zmysle ustanovenia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona, čo odôvodnil fakticky len tou skutočnosťou, že obžalovaný bol pred spáchaním skutku riadne zamestnaný, udržiava korešpondenciu s poškodenou a od jeho vzatia do väzby je jeho správanie vo výkone väzby na požadovanej úrovni a príkazy a nariadenia personálu ústavu na výkon na väzby si riadne plní a rešpektuje. Prokurátor však zastáva názor, že riadne plnenie príkazov a rešpektovanie nariadení príslušníkov Zboru justičnej a väzenskej stráže vo výkone väzby obvineným by malo byť samozrejmom súčasťou správania sa obvineného vo výkone väzby a nie okolnosťou, na ktorú by bolo potrebné nahliadať ako na okolnosť na strane obvineného, ktorú je potrebné považovať za okolnosť hodnú osobitného zreteľa, ktorá sa vymyká bežným požiadavkám na správanie sa osôb vo výkone väzby a ktorá by bola dôvodom na mimoriadne zníženie trestu. Z obsahu súdneho spisu a poznatkov o osobe a doterajšom spôsobe správania sa obvineného taktiež nemožno dospieť k záveru, že vzhľadom na jeho pomery a osobu možno usudzovať, že na korekciu jeho správania postačí aj trest mimoriadne znížený pod dolnú hranicu. Z právnych predpisov upravujúcich trestné konanie samozrejme vyplýva, že nikoho nemožno nútiť k priznaniu, avšak obžalovaný nevyjadril ani elementárnu ľútosť voči poškodenej, ktorá je mu blízkou osobou. Obžalovaný v priebehu celého konania sleduje jediný zámer, vyvinieť sa a zbaviť sa trestnoprávných následkov svojho konania, avšak cudzie utrpenie mu je úplne ľahostajné. V súvislosti s ukladaním trestu obvinenému poukázal tiež na tú skutočnosť, že obvinený bol doposiaľ celkovo 6-krát súdne trestaný, pričom repertoár jeho trestnej činnosti zahŕňa predovšetkým násilné trestné činy. Uvedené odsúdenia sú toho času už zahladené, a preto ich prirodzene nemožno zohľadniť ako priťažujúcu okolnosť v neprospech obvineného pri ukladaní trestu v rámci zákonného rozpätia a ako také ani neboli zohľadnené v jeho neprospech pri ukladaní trestu. Avšak vzhľadom na tieto poznatky o osobe obžalovaného zároveň nie je ani možné dôvodne predpokladať, že na prevýchovu a nápravu osoby s takou násilnou trestnou minulosťou bude postačovať trest mimoriadne znížený pod dolnú hranicu, keď na jeho nápravu evidentne nepostačovali ani predchádzajúce uložené tresty. Podľa názoru prokurátora naopak je potrebné zohľadniť tú skutočnosť, že skutok, ktorý je predmetom súdneho konania, bol spáchaný v kvalifikovanej skutkovej podstate na blízkej osobe obvineného a tento bol vedený proti slobode rozhodovania jednotlivca nielen vo verbálnej rovine - hrozbe násillia, ale aj priamym fyzickým násillím vedením voči tejto osobe, a to opakovaným pomerne brutálnym útokom, ktorý nebol len chvíľkový, ale pokračoval voči poškodenej po relatívne dlhší časový úsek, až kým sa tejto na druhý pokus nepodarilo pred útočníkom skryť na balkón, čo tiež svedčí proti ukladaniu trestu mimoriadne zníženého pod dolnú hranicu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti v ich vzájomnom súhrne je trest 2 roky a 6 mesiacov nepodmienečne uložený za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona neprimerane mierny a nedokáže naplniť tak preventívny, ako ani výchovný účel trestu u menovaného. Preto prokurátor navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písmeno e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obžalovanému uloží podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 odsek 2 Trestného zákona trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby s jeho zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Súčasne sa prokurátor samostatným podaním (č.l. 474, 476) zo dňa 20.12.2019 vyjadril k dôvodom odvolania obžalovaného. K argumentácii obhajoby o prihliadaní na obsah úradných záznamov uviedol, že súd pri rozhodovaní o vine a treste vychádzal z výpovedí obvineného a svedkov, znaleckých posudkov, zápisnice o obhliadke miesta činu s fotodokumentáciou, ktoré tvoria ucelenú a logickú reťaz vzájomne sa dopĺňajúcich dôkazov preukazujúcich priebeh skutku tak, ako je uvedené v rozsudku. Jediné úradné záznamy, ktoré sa v odôvodnení rozsudku spomínajú, sú úradné záznamy svedčiace o tom, že obvinený skutočne kontaktoval tiesňovú linku polície, tieto však nemajú zásadný význam pre rozhodovanie súdu. Čo sa týka odmietnutia návrhov na doplnenie dokazovania, má zhodne ako súd prvého stupňa za to, že vykonané dôkazy spoľahlivo a jednoznačne ustálili skutkový stav a

vykonávanie ďalších dôkazov navrhnutých obhajobou by iba zbytočne predĺžilo trestné konanie v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania, pričom skutočnosti, ktoré mali byť vyšetrovacím pokusom navrhovaným obhajobou preukázané, boli zistené o.i. aj z obhajobou predloženej fotografie balkóna a ďalšími dôkazmi. V súvislosti s poukazom obhajcu na to, že nemožno prihliadať na výpoveď svedkov v časti, ktoré im popisala poškodená, ktorá následne odmietla vypovedať, pretože takýto postup by bol formou nútenia k výpovedi, v dôsledku čoho obhajoba namieta použiteľnosť výpovedí svedkov W., H., L. D. a A. D., považoval prokurátor za potrebné uviesť, že v rámci hlavného pojednávania bola z dôvodu zásadných rozporov vo výpovedi obvineného na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní čítaná zápisnica o výpovedi W. H. v procesnom postavení obvineného z prípravného konania, v ktorej po náležitom poučení a bez akéhokoľvek nátlaku dobrovoľne o.i. uviedol, že ". . . potom som sa viac nahneval, už som mal nervy, začali sme si nadávať a potom sme sa nejako dostali do kuchyne, držal som ju nejako za lakte alebo za bok, potom som ju chytil pod krk alebo za šiju, povedal som jej niečo v tom význame, že do šľaka, daj mi moju bankomatovú kartu, že je to moja karta, lebo ju zabijem ... ". Z uvedenej podstatnej časti výpovede obvineného z prípravného konania je zrejmé, že skutok sa stal tak, ako bolo uvedené v obžalobe a táto výpoveď je nosným dôkazom, ktorý je podporne dopĺňaný celým radom ostatných dôkazov spočívajúcich vo svedeckých výpovediach, znaleckých posudkoch a ďalších objektívnych dôkazoch. Hoci obžalovaný súdu tvrdil, že svoju zápisnicu o výpovedi obvineného nedočítal do konca a nemal okuliare, zároveň uviedol, že zápisnicu podpísal dobrovoľne a nikto ho k jej podpisu nenútil. Z uvedených dôvodov hodnotím toto jeho tvrdenie ako čisto účelové, v snahe zbaviť sa trestnoprávnej zodpovednosti za svoje konanie. Po oboznámení sa s odôvodnením odvolania podaného obhajcom obžalovaného prokurátor naďalej zotrval na dôvodoch svojho odvolania podaného proti výroku o treste.

Následne obžalovaný svojim podaním zo dňa 09.01.2020 doplnil dôvody odvolania, kde opakovane namietal, že okresný súd vychádzal najmä z častí výpovedí svedkov, ktoré sú v tomto konaní nepoužiteľné ako dôkaz a prihliadal na ne, napriek tomu, že ich použiteľnosť obhajca niekoľkokrát v konaní namietal. Okrem týchto nepoužiteľných dôkazov nie sú ďalšie priame či nepriame dôkazy, ktoré by preukazovali použitie či hrozbu násillia a vyhrážanie sa, ktoré by zakladali trestný čin vydierania. Taktiež poukazoval na nezákonnosť postupu vyšetrovateľa pri jeho výsluchu v prípravnom konaní, keď si nemohol prečítať zápisnicu, a teda skontrolovať, čo je uvedené v zápisnici o jeho výsluchu, na čo mám právo, nakoľko pri sebe nemal okuliare, čo je aj zadokumentované. Bez okuliarov na čítanie nie je schopný prečítať klasickú veľkosť písma, čo bolo potvrdené aj výpoveďami svedkov. Oznamil vyšetrovateľovi, že bez okuliarov nie je schopný čítať, no tieto mu dané k dispozícii neboli a tiež mu nebola zápisnica ani prečítaná (čo by bolo v zápisnici o výsluchu uvedené), tak ako prikazuje zákon. Ide teda o nezákonný dôkaz pre porušenie § 124 Tr. poriadku. Je irelevantné, že vyšetrovateľ ho nenútil k podpísaniu zápisnice o výpovedi zo dňa 19.01.2019, keďže už vtedy muselo byť vyšetrovateľovi zrejmé, že takýto dôkaz je a bude nezákonný. Zmena jeho výpovede v ďalšom konaní nebola účelová, popísal len pravdivo čo sa stalo. Súd I. st. vôbec nebral do úvahy výpoveď N. D., ani sa s ňou nevysporiadal, ktorá hovorí vo viacerých častiach v jeho prospech, a to podotýkam, že táto osoba je dcérou samotnej poškodenej. Navyše, táto výpoveď prináša viaceré pochybnosti o zákonnosti vedenia prípravného konania, ako aj viaceré rozpory s iným dôkazom, a to výpoveďou L. L.. Obe, teda pochybnosti aj rozpory súd I. st. nepovažoval za potrebné odstrániť a iba opomenul dôležitosť tohto dôkazu. Z fotografie predloženej obhajcovi (č. 1.426) si súd I. st. prisvojil poznatok, že je vidieť na balkón poškodenej z balkóna svedkyne L. a bolo tak možné vidieť to, čo popisovala svedkyňa L.. Avšak táto fotka je spravená za svetla a skutok sa stal v noci. Súd I. st. opomenul ďalšie výpovede svedkov, ktoré sú úzko späté s daným bytom/balkónom, ktorí svedkovia tvrdili, že viditeľnosť po tme je minimálna, keďže balkón nie je priamo osvetlený, a to ani z vonku. Tiež súd I. st. si opomenul prisvojiť poznatok o výške betónového múru a o tom, že absolútne nie je vidieť brušnú, ba skoro ani hrudníkovú časť tela poškodenej, ktoré časti podľa slov svedkyne L. ona samotná videla. Súd I. st. nevzal do úvahy ani neexistujúce zranenia poškodenej, ktoré by jednoznačne vznikli, ak by skutočne došlo k takému brutálnemu fyzickému napadnutiu aké popisovala svedkyňa L. (škrtenie, údery päšťou do brucha, početné udieranie hlavy o múr). No, napriek tomu, na tele poškodenej neboli u lekára, pár hodín po čine, ktorý mu je kladený za vinu, spozorované žiadne modriny, podliatiny, tržné rany, odreniny, okrem drobnej 8mm chrasty s malou 1,5 cm modrinou a je tak vylúčené, že by došlo k fyzickému napadnutiu ako popisovala svedkyňa L.. Namietal, že súd prvého stupňa zamietol návrh na vykonanie dôkazu a to výsluchu svedka N. L., ktorý mal mať vedomosť o vzťahu svedkyne L. a vyšetrovateľa, keďže ďalšia svedkyňa uviedla, že svedkyňa L. sa osobne dobre pozná s vyšetrovateľom, ktorý viedol celé prípravné konanie, ten ju o stave konania informoval a tak vzniklo podozrenie o zákonnosti vedenia tohto konania a účelovosti výpovede svedkyne

L.. Napokon namietal zistenie, že by zo znaleckého posudku vyplývalo, že poškodená B. D. v súvislosti so zranením zo dňa 18.01.2019 bola obmedzená na bežnom spôsobe života. Uvedeným znaleckým posudkom nebolo stanovené, že poškodená danú chrastičku a modrinku utrpela dňa 18.01.2019. Okresný súd vôbec nevysvetlil na základe čoho dospel k tejto úvahe, keď to nevyplýva ani zo samotného výsluchu znalca, ktorý na hlavnom pojednávaní jednoznačne povedal, že sa nedá určiť kedy došlo k tomuto zraneniu. Znalec tiež uviedol, že vzhľadom na dôkazy, je celý jeho posudok iba v teoretickej rovine. Prítom znalec pri vyhotovovaní tohto posudku vychádzal aj z častí výpovedí svedkov W. a L. D. (ako je uvedené aj v samotnom posudku), ktoré podľa obžalovaného sú však nepoužiteľné. Vzhľadom k tomu, že v trestnom konaní je potrebné dbať na to, aby znalecký posudok vychádzal iba z dôkazov použiteľných v trestnom konaní, tak takýto znalecký posudok a znalecké dokazovanie vychádzajúce z takýchto nepoužiteľných dôkazov nie je možné akceptovať. Rozpor vidí i v tom, že pokiaľ prokurátor spomínal v súvislosti so zranením poškodenej spodnú hrana dvierok, obžalovaný poukazuje na to, že hrana dvierok nie je tupý predmet ale ostrý a pôsobením ostrého predmetu odreniny nevznikajú; vznikajú tak tržné rany. Súd prvého stupňa tiež vôbec nebral do úvahy písomné vyjadrenia poškodenej, ani sa s nimi nevysporiadal, odignoroval ich obsah, v ktorých vyjadreniach poškodená uvádza, že v inkriminovaný deň zveľičovala a v neposlednom rade uviedla, že skutok sa nestal tak ako je uvedený v obžalobe. Toto by malo byť považované za jeden z najdôležitejších dôkazov. Keď sa osoba prítomná pri skutku, dokonca samotná poškodená vyjadrí, že skutok sa nestal tak ako je uvedený v obžalobe, nemôže niekto tvrdiť, že skutok sa stal tak ako je uvedené v obžalobe. Obžalovaný ďalej poukázal na skutkové zistenia okresného súdu, ktoré podľa jeho názoru sú popísané len vo svedeckých výpovediach K. W., L. D. a L. L., no tieto spolu dejovo nekorešponujú, dokonca dejovo odporujú, s čím sa okresný súd dôsledne nevysporiadal. Skutková veta je jednoducho v rozpore so samotnými dôkazmi, z ktorých súd I. st. vychádzal a je poskladaná z navzájom sa vylučujúcich častí rôznych výpovedí a takéto znenie skutkovej vety je nelogické, absurdné a vylúčené dôkazmi. Neexistujú priame ani nepriame dôkazy, ktoré by preukazovali, že sa stal skutok uvedený v obžalobe. Z dôkazov zjavne vyplýva, že sú tu dané zrejme pochybnosti, ba čo viac pochybnosti markantných rozmerov o tom, či sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. V prípade existencie pochybností musí súd postupovať miernejšie (in dubio pro mitio), teda rozhodnúť v prospech obvineného (zásada in dubio pro reo). Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby nadriadený orgán rozhodol tak ako navrhol v odvolaní zo dňa 10.12.2019.

K doplneným dôvodom odvolania obžalovaného sa vyjadril prokurátor podaním zo dňa 24.01.2020 (č.l.494,495), kde k argumentácii obhajoby o prihladaní súdu na obsah nepoužiteľných dôkazov uviedol, že súd pri rozhodovaní o vine a treste vychádzal z výpovede obvineného uskutočnenej jednak na hlavnom pojednávaní, ako aj jeho výpovede z prípravného konania, nakoľko jeho výpovede obsahovali zásadné rozpory, ako aj z výpovedí svedkov, znaleckých posudkov, zápisnice o obhliadke miesta činu s fotodokumentáciou tvoriacich ucelenú a logickú reťaz vzájomne sa dopĺňajúcich dôkazov preukazujúcich priebeh skutku tak, ako je uvedené v rozsudku. Ako už uviedol v predchádzajúcom vyjadrení, jediné úradné záznamy, ktoré sa uvádzajú v odôvodnení rozsudku a môžu vzbudzovať dojem, že na ne súd prihladal, sú úradné záznamy svedčiace o tom, že obvinený skutočne kontaktoval v inkriminovanom čase tiesňovú linku polície, tieto však nemajú podstatný význam pre rozhodovanie súdu o vine či nevine obžalovaného. Obhajoba v súvislosti s výpoveďou obžalovaného uvádza, že tento svoju výpoveď zmenil už na neverejnom zasadnutí, na ktorom sa rozhodovalo o jeho vzatí do väzby, pričom v tomto období ešte nemal ustanoveného advokáta a teda zmena jeho výpovede nemohla byť účelová. V tejto súvislosti prokurátor okrem skutočností, na ktoré poukázal vo vyjadrení zo dňa 20.12.2019, dal do pozornosti aj obsah výpovede obvineného pred sudcom pre prípravné konanie zo dňa 21.01.2019, v ktorej obvinený o.i. uviedol aj to, že si je vedomý svojho činu, mal to stopnúť, nechať tú hliadku a je to jeho chyba. To čo sa stalo veľmi ľutuje, pretože priateľka B. je dobrá žena a má právo byť naňho nahnevaná kvôli tomu incidentu a dal by všetko na svete za to, keby sa to nestalo. Z uvedeného je zrejme, že skutok, za ktorý mu bolo vznesené obvinenie obžalovaný chápal a čiastočne sa k nemu priznával a až na hlavnom pojednávaní zmenil svoju výpoveď. Obhajoba v doplnení odvolania považuje za najzásadnejšie pochybenie tú skutočnosť, že sa prvostupňový súd nevysporiadal s následnými vyjadreniami poškodenej, v ktorých uvádzala, že skutok, ktorý je predmetom konania sa nestal, je to jej chyba a podobné stručné vyjadrenia. V tejto súvislosti prokurátor uviedol, že poškodená využila svoje zákonné právo a ku skutku odmietla vypovedať tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní. Nútenie poškodenej k výpovedi na hlavnom pojednávaní by bolo v hrubom rozpore so základnými zásadami, na ktorých je trestné konanie vybudované, a teda následné vyjadrenia poškodenej nebolo možné v konaní pred súdom skonfrontovať so skutočnosťami uvádzanými v jej trestnom oznámení práve z dôvodu, že poškodená odmietla v označenej trestnej veci vypovedať. Vo vzťahu k výpovedi

svedkyne N. D. obhajoba uvádzala, že túto súd nebral vôbec do úvahy a ani sa s ňou žiadnym spôsobom nevysporiadal. V tejto súvislosti prokurátor poukázal, že podstatná časť výpovede svedkyne N. D. je uvedená na strane 5 odvolaním napadnutého rozsudku. Je však potrebné uviesť, že svedkyňa nebola priamym svedkom skutku, ktorý bol predmetom trestného konania, nakoľko sa v čase, kedy mal byť spáchaný, nachádzala v D. a táto sa ako svedok iba všeobecne vyjadrovala k bežnému spôsobu života medzi obžalovaným a poškodenou. Čo sa týka hodnotenia záverov znaleckého posudku z odboru zdravotníctva obhajcom obžalovaného, poukázal na tú skutočnosť, že hodnotenie spôsobených zranení, mechanizmu ich vzniku, ako aj ďalších s tým spojených otázok sú skutočnosťami odbornej povahy, na ktorých objektívne zodpovedanie je povolaný výlučne znalec z príslušného odvetvia, ktorý svoje závery uvádzané v znaleckom posudku a jeho doplnení vyčerpávajúco zdôvodnil a na svojich záveroch zotrval aj v konaní pred súdom. Vo vzťahu k odmietnutiu návrhov na doplnenie dokazovania sa okresná prokuratúra vyjadrila už vo svojom vyjadrení zo dňa 20.12.2019, na ktoré v tomto smere odkazuje. Prokurátor okresnej prokuratúry v plnom rozsahu zotrval na podanom odvolaní a dôvodoch uvádzaných v odôvodnení odvolania prokurátora zo dňa 20.12.2019 a súčasne navrhol zamietnuť odvolanie obžalovaného podané prostredníctvom jeho obhajcu ako nedôvodné.

Podaním zo dňa 23.01.2020 (č.l.500) obžalovaný prostredníctvom obhajcu reagoval na vyjadrenie prokurátora k odvolaniu obžalovaného, kde v podstate uviedol, že nesúhlasí s tvrdeniami prokurátora a v podstate zopakoval svoju argumentáciu z predchádzajúcich podaní. Taktiež obžalovaný prostredníctvom obhajcu vo vyjadrení zo dňa 24.01.2020 k odvolaniu prokurátora (503,504) reagoval na dôvody odvolania prokurátora, pričom namietal, že nebolo nepreukázané, že by sa skutok stal a je teda nelogické, aby obžalovaný vyjadroval ľútosť nad niečím, čo nespravil. Navyiac niekoľkokrát povedal, že mu je ľúto, čo sa deje, že to takto dopadlo (on vo väzbe a ona s pocitom viny utrápená), že poškodenú miluje a chce byť pri nej a viackrát sa na pojednávaniach rozplakal. Pokiaľ prokurátor po niekoľkýkrát poukazuje na to, že bol v minulosti súdne trestaný a na prevýchovu a nápravu osoby s takou násilnou trestnou minulosťou nebude postačovať trest mimoriadne znížený pod dolnú hranicu trestnej sadzby, v tejto spojitosti uviedol, že naposledy súdne trestaný bol pred mnohými rokmi, tieto odsúdenia boli zahladené. Ak prokurátor definoval útoky uvedené v obžalobe ako pomerne brutálne, je nezmyselné, aby niekto po takto brutálnych útokoch utrpel maličkú 8 mm odreninku a 1,5 cm modrinu. Taktiež tvrdenie, že sa až na druhý pokus podarilo poškodenej skryť na balkóne pred obžalovaným je smiešne, pretože je byt malý a nie je v ňom možnosť žiadneho skrytia, pričom balkón sa dá zamknúť iba zvnútra a nie je možné zabrániť, aby sa niekto dostal zvnútra na balkón. Preto takéto dramatické popísanie udalosti ho len utvrdzuje v tom, že prokuratúra chce jeho konanie vykresliť čo najdrastickejšie a dosiahnuť jeho odsúdenie za hociakých okolností. Súčasne tiež vyslovil pochybnosti, či bolo odvolanie prokurátora podané v lehote, keďže dňa 16.12.2019, teda 6 dní po vypršaní lehoty na podanie odvolania obhajca volal do trestnej kancelárie súdu a pracovníčka súdu mu oznámila, že prokurátor odvolanie nepodal.

K vyššie uvedeným podaniam obžalovaného sa opätovne vyjadril prokurátor dňa 07.02.2020 (č.l.508), pričom v súvislosti s prednesenými pochybnosťami ohľadom podania odvolania prokurátorom v zákonnej lehote poukázal na to, že toto bolo podané v zákonnej lehote. K otázke kriminálnej minulosti obvineného poukázal opätovne na odôvodnenie odvolania prokurátora zo dňa 20.12.2019 a nepovažuje za potrebné opätovne sa k týmto vyjadrovať a rovnako tak ani k ďalším úvahám a tvrdeniam protistrany o fabuláciách, klamstvách a podobných invektívach, pričom sa v plnom rozsahu pridrižiava predchádzajúcich vyjadrení zo dňa 20.12.2019 a 24.01.2020, ktoré v tomto smere považuje za dostatočné. Záverom dodal, že po oboznámení sa s vyjadreniami obžalovaného naďalej navrhuje, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 odsek 1 písmeno e/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obžalovanému uloží podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 odsek 2 Trestného zákona trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby s jeho zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a súčasne aby zamietol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku.

Napokon obžalovaný sa opätovne dňa 11.2.2020 vyjadril k podaniam prokurátora (č.l.513), kde obširne opakujúc svoje argumenty, nesúhlasí s argumentáciou prokurátora a uvádza vlastné hodnotenie dôkazov. Taktiež uviedol, že hoci samozrejme odmieta spáchanie trestného činu vydierania a stíhaného skutku, má za to, že skutok tak ako je popísaný v obžalobe, kde je okrem iného uvedené, že chcel vrátiť svoju bankomatovú kartu, nie je správne právne kvalifikovaný, keďže vydieranie predpokladá, že osoba, voči ktorej sa vykonáva násilie, nie je povinná ku konaniu alebo opomenutiu, ktoré sa na nej vynucuje.

Nie je vydieraním vynútené konanie alebo opomenutie, na ktoré má páchatel právny nárok. Na záver sa zmienil, že jemu, ani jeho obhajcovi nebolo doručené oznámenie o tom, že prokurátor podal blanketové odvolanie, tak ako to uvádzal v predchádzajúcom vyjadrení, toto bolo doručené jeho obhajcovi až dňa 11.02.2020, po všetkých podaných odvolaniach a vyjadreniach. Takéto doručenie vytvára ďalšie pochybnosti o podanom odvolaní prokuratúry. Prokurátor vo svojom odôvodnení odvolania zo dňa 20.12.2019 na začiatku uvádza, že jeho (blanketové) odvolanie bolo podané dňa 05.12.2019, čo však nie je pravda, z uvedeného (blanketového) odvolania jasne vyplýva, že toto bolo podané dňa 06.12.2019. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vo veci sám rozhodol (oslobodil ho spod obžaloby) alebo uložil Okresného súdu Bánovce nad Bebravou vo veci ďalej konať. Tiež navrhol, aby krajský súd zamietol odvolanie prokurátora ako nedôvodné.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, zástupkyňa krajskej prokuratúry uviedla, že sa v plnej miere pridrižiava dôvodov odvolania okresného prokurátora, preto navrhla, aby krajský súd v napadnutom rozsudku zrušil výrok o treste a uložil obžalovanému trest tak, ako bolo navrhnuté v dôvodoch odvolania. Pokiaľ sa týka odvolania obžalovaného, toto navrhla ako nedôvodné podľa § 319 Tr.por. zamietnuť.

Obhajca uviedol, že sa pridrižiava písomných dôvodov odvolania a navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alebo aby sám rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí. Odvolanie prokurátora navrhol ako nedôvodné podľa § 319 Tr.por. zamietnuť.

Obžalovaný v konečnom návrhu uviedol, že sa pridržal slov svojho obhajcu a jeho konečného návrhu.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr.por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Krajský súd ako odvolací v prvom rade skúmal, či odvolania obžalovaného a prokurátora boli podané včas a oprávnenými osobami, pritom zistil, že tomu tak je. K vysloveným pochybnostiam v odvolaní obžalovaného krajský súd uvádza, že odvolanie prokurátora zo dňa 05.12.2019 proti výroku o treste v neprospech obžalovaného, bolo okresnému súdu doručené dňa 06.12.2019 (č.l. 454), teda v zákonnej lehote a toto bolo následne riadne odôvodnené. Pochybením bolo, že aj napriek pokynu sudcu samotné odvolanie nebolo ihneď zaslané obvinenému a obhajcovi (z doručeníek vyplynulo, že bol zaslaný len rozsudok), no v neskoršom štádiu im bolo zaslané a mali sa možnosť tak obvinený, ako i obhajca ku všetkým podaniam prokurátora vyjadriť (čo napokon i urobili) ešte pred rozhodovaním odvolacieho súdu. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nezistil v tomto smere v postupe okresného súdu také pochybenie, ktoré by bolo porušením kontradiktórneho procesu.

Následne odvolací súd preskúmajúc zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k nasledujúcim záverom.

Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného proti výroku o vine, v tomto smere odvolací súd zistil, že toto nie je dôvodné. V prvom rade je nutné uviesť, že namietaný postup okresného súdu, ktorý určil termín predbežného prejednanie obžaloby už po predchádzajúcom určení termínu hlavného pojednávania nebol správny, (po nariadení hlavného pojednávania nie je už možné predbežné prejednanie obžaloby), no nemal žiadny vplyv na ďalší zákonný postup okresného súdu, keďže na tomto verejnom zasadnutí okresný súd rozhodoval len o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby (ktorú tento napokon vzal späť) a po zistení navrhovaných dôkazov stranami určil nový termín hlavného pojednávania.

Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného zločinu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové, ale i právne závery, pričom pri hodnotení dôkazov postupoval podľa § 2 ods. 12 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu

jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por., ktoré aj podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. Skutočnosť, že sa obžalovaný nestotožňuje so skutkovými, či právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Naopak je potrebné poukázať na to, že súd prvého stupňa v rozhodnutí rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, vyhodnotil i prípravné konanie, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby a jeho správne skutkové a právne závery vo vzťahu k uznanej vine majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní, vrátane záveru o naplnení subjektívnej ako aj objektívnej stránky zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom k § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Čo sa týka zákonnosti, resp. obhajobou namietanej nezákonnosti niektorých dôkazov, odvolací súd uvádza, že s toto námietkou možno súhlasiť len čiastočne a to vo vzťahu k časti výpovedi príslušníkov polície K. W., C. H., ktorí prišli na miesto činu. Vo všeobecnej rovine je nutné uviesť, že podľa § 119 ods. 2 veta prvá Tr. por. <aspi://module='ASPI'&link='301/2005 Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Bez ďalšieho nemožno ako dôkaz vylúčiť ani výpoveď policajta vykonávajúceho služobný zákrok o skutočnostiach týkajúcich sa jeho priebehu, s výnimkou skutočností, o ktorých sa dozvedel iba z vyjadrení, resp. vysvetlení na úkone zúčastnených osôb a ktoré možno získať len výsluchom týchto osôb v zodpovedajúcom procesnom postavení (poškodená). Uvedené sa týka policajtov vykonávajúcich služobný zákrok, niet však dôvodu považovať za nezákonný a nepoužiteľný dôkaz výpovede iných osôb o vyjadreniach poškodenej k priebehu skutku. V súvislosti s tým odvolací súd uvádza, že napriek tomu, že samotná poškodená po vznesení obvinenia a na hlavnom pojednávaní využila svoje zákonné právo a odmietla vo veci vypovedať, obžalovaný je usvedčovaný najmä výpoveďou L., podporenej výpoveďou A., ktoré vypovedali o skutočnostiach uvádzaných samotnou poškodenou krátko po čine, pričom poškodená sa vyjadrila, že ju obžalovaný fyzicky napadol, rozbil jej dvierkami hlavu a vyhrážal sa jej zabitím, keď sa „doťahovali“ o bankomatovú kartu. Podporne uvedenému konaniu nasvedčuje potom výpoveď svedka H. v časti, kde uviedol, že po jeho príchode do bytu poškodená sedela na pohovke, bola rozrušená, plakala, triasla sa, sťažovala sa na hrču na hlave. Skutočnosť, že poranenia poškodenej vznikli práve dňa 18.01.2019 vyplýva z výpovede svedkyne A. D., ktorá videla na hlave poškodenej vo vlasovej časti krvavú ranu, mala polepené vlasy krvou, na krku mala podliatiny, pričom v ten deň v predchádzajúcich hodinách farbila poškodenej vlasy a takéto zranenie vtedy nemala. S uvedenými zisteniami potom korešpondujú i závery znaleckého posudku o spôsobených zraneniach poškodenej. Napokon spáchaniu skutku nasvedčuje i výpoveď obžalovaného z prípravného konania zo dňa 19.01.2019 po vznesení obvinenia, kedy priznal, že poškodenú fyzicky napadol a vyhrážal sa jej zabitím. Námietka obžalovaného k zákonnosti a následnej použiteľnosti tejto výpovede s odôvodnením, že oznámil vyšetrovateľovi, že bez okuliarov nie je schopný čítať, tieto mu dané k dispozícii neboli a tiež mu nebola zápisnica ani prečítaná (čo by bolo v zápisnici o výsluchu uvedené), nie je namieste. V predmetnej zápisnici o úkone nie je uvedená žiadna námietka ohľadne okuliarov, naopak z nej vyplýva, že výsluch bol urobený zákonným spôsobom, obvinený bol riadne poučený podľa zákona a vypovedal, pričom zápisnica bola nahlas diktovaná a obvinený na záver prehlásil, že jej obsah je v súlade s jeho výpoveďou, nežiadal opraviť, ani doplniť a túto podpísal. Správne potom okresný súd prihliadal i na tento dôkaz a hodnotil ho v kontexte ostatných dôkazov. Napokon i výpoveď svedkyne L. L. nasvedčuje spáchaniu skutku, keď táto popisovala fyzický útok obžalovaného na poškodenú v priestoroch balkóna. I keď možno mať určitú pochybnosť o rozsahu tohto fyzického napadnutia ako ho svedkyňa popisovala a to s prihliadnutím na vzdialenosť, výhľadové pomery a výšku betónového múriku balkóna a najmä reálne zistené poranenia u poškodenej, je napriek tomu z jej výpovede nepochybné, že k pokračovaniu fyzického útoku došlo i v priestore balkóna. V súvislosti s uvedeným je tiež nutné uviesť, že znaky žalovaného trestného činu obžalovaný naplnil už svojim konaním vo vnútri bytu tak, ako to bolo preukázané ostatnými vyššie citovanými dôkazmi. Vzhľadom k uvedenému sa odvolací súd stotožnil s názorom okresného súdu, ktorý odmietol návrhy obhajoby na doplnenie dokazovania, čo i vo svojom rozhodnutí odôvodnil. Napokon k námietkam obhajoby, že súd nezohľadnil písomné vyjadrenia poškodenej, ktoré zasielala súdu, kde uvádzala, že v inkriminovaný deň zveličovala a skutok sa nestal tak, ako je uvedený v obžalobe, odvolací súd uvádza, že práve aj z dôvodu uvedených vyjadrení bola poškodená predvolávaná k výsluchu pred okresný súd, kde však opätovne využila svoje zákonné právo a odmietla vypovedať. Je nutné dať do pozornosti, že poškodená odmietla vypovedať s poukazom na jej vzťah k obžalovanému (druh a družka), nie z dôvodu, že by si mohla výpoveďou privodiť trestné stíhanie. Za danej situácie tieto vyjadrenia samé osebe nevylučujú, že sa skutok stal, ale bolo nutné tieto vyjadrenia hodnotiť aj v

súhrne s ostatnými zabezpečenými dôkazmi. Prihliadajúc na skutočnosť, že poškodená sama podávala trestné oznámenie, dokonca po začatí trestného stíhania vypovedala a zhodnotiac celkovú dôkaznú situáciu možno uzavrieť, že uvedené vyjadrenia sú len snahou poškodenej pomôcť obžalovanému po tom, čo si uvedomila aké následky mu hrozia z dôvodu spáchaného skutku, ako i pretrvávajúci citový vzťah k obžalovanému. V konečnom dôsledku ani námietka k hodnoteniu výpovede svedkyne N. D. súdom prvého stupňa neobstoí, z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že touto sa okresný súd zaoberal a vyhodnotil ju v súhrne s ostatnými dôkazmi a aj podľa názoru odvolacieho súdu táto nič nemení na správnom závere o vine obžalovaného. Nemožno tiež súhlasiť s názorom obhajoby, že za situácie, keď obžalovaný chcel len vrátiť svoju bankomatovú kartu, nemohol sa dopustiť trestného činu vydierania. Nepochybne nie je prípustné nárok, i keď je zákonný (vlastníctvo bankomatovej karty), vymáhať protiprávnym konaním. Odvolací súd uvádza, že vyššie uvedené skutočnosti sú tie najdôležitejšie, na ktoré považoval za potrebné poukázať, pričom dospel k záveru, že výrok o vine okresného súdu má oporu v riadne vykonanom dokazovaní a zákonným spôsobom vyhodnotených dôkazoch, ktorými súčasne bola vyvrátená obrana obžalovaného. Preto odvolanie obžalovaného vo vzťahu k výroku o vine nepovažoval za dôvodné.

Následne odvolací súd preskúmal výrok o treste, pričom zistil, že okresný súd pri ukladaní trestu prihliadol na dôležité skutočnosti a zásady, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy, no podľa názoru odvolacieho súdu nedostatočne zohľadnil najmä okolnosti spáchania trestného činu majúce v tomto smere význam. Pokiaľ ide o osobu obžalovaného, tento ako vyplynulo z dokazovania síce už bol súdne trestaný, no hľadá sa na neho, akoby nebol odsúdený. Priťažujúce okolnosti, ani poľahčujúce okolnosti zistené neboli. Okresný súd dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu (ktoré však bližšie nešpecifikoval) by uloženie trestu odňatia slobody aj na dolnej hranici trestnej sadzby (štyri roky) bolo neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania a uložil obžalovanému trest odňatia slobody s použitím ustanovenia § 39 Tr.zák. vo výmere 2,5 (dva a pol) roka, na výkon ktorého ho zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Odvolací súd sa v súvislosti s použitím mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods.1 Tr.zák. stotožnil so záverom okresného súdu, že s prihliadnutím na okolnosti prípadu sú splnené podmienky na jeho aplikáciu, tieto okolnosti odôvodňujú i uloženie miernejšieho trestu, ako ho uložil okresný súd. V tej súvislosti odvolací súd považuje za nutné poukázať príčinu samotného konfliktu medzi obžalovaným a poškodenou, ktorej nebola venovaná dostatočná pozornosť. Na základe dôkazov možno totiž ustáliť, že i samotná poškodená má značný podiel na tom, že vôbec ku konfliktu došlo, keď je zrejmé, že minimálne musela mať vedomosť o tom, kto obžalovanému v byte zobral bankomatovú kartu a napriek tomu na jeho výzvy na vrátenie karty nereagovala, čo napokon prerástlo do fyzického útoku obžalovaného na poškodenú. Tomuto zisteniu nasvedčujú nielen telefonické hovory (oznámenia) obžalovaného na políciu tesne pred napadnutím, ale i skutočnosť, že predmetnou kartou bola robená platba v čase, keď obvinený bol zadržaný a vzatý do väzby. Takéto zistenia samozrejme (ako je uvedené už vyššie) nemôžu obžalovaného zbaviť trestnej zodpovednosti, no nepochybne je na tieto nutné prihliadnuť ako na okolnosti prípadu pri ukladaní trestu. Odvolací súd vzhľadom na takéto zásadné „prispenie“ samotnej poškodenej na vzniku konfliktnej situácie priamo predchádzajúcej spáchaniu trestného činu, dospel k záveru, že uvedené okolnosti odôvodňujú nielen použitie ustanovenia § 39 ods.1 Tr.zák., ale uloženie ešte miernejšieho trestu, ako bol uložený súdom prvého stupňa. Z vyššie uvedených dôvodov jednak odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr.por. zrušil z podnetu odvolania obžalovaného v napadnutom rozsudku vo výrok o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods.3 Tr.por. obžalovanému uložil podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 odsek 2 Trestného zákona a s použitím § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) mesiacov, ktorý je podľa presvedčenia odvolacieho súdu trestnom zákonným a primeraným, zohľadňujúcim tak okolnosti prípadu, ako aj osobu obžalovaného a bude ním splnený účel v zmysle § 34 ods.1 Tr. zák. Na výkon trestu obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy týkajúce sa primeranosti a zákonnosti uloženého trestu potom odvolací súd odvolanie prokurátora v tomto smere nepovažoval za dôvodné a podľa § 319 Tr.por. ho zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.